

nosu. Vzdáleně propůjčoval jeho tváři výraz jakéhosi podivného metronomu.

Nebyl změkčilý a propadlý hloupým zábavám jako většina šlechticů na jiných světech, kteří si pletli vedoucí postavení se hrou, kdo se lépe naporádí. Tady na „necivilizovaných“ periferiích Impéria bylo třeba vykonat příliš mnoho práce na to, aby se člověk zatěžoval módou a elegantními intrikami. Jesse miloval čerstvý sláný vzduch a propocené šaty bral jako lepší odznak cti než nejjemnější krajkovinu z planety Renaissance, hlavního světa Impéria. Jak by chtěl někdo vládnout dobře lidem, aniž by znal jejich denní dřinu, jejich radosti a starosti?

Pro své vysoké postavení byl však Jesse zavázán zákonem být k službám vyslanci Velkého imperátora. Catalanský šlechtic se tedy vrátil do svého sídla, převlékl se a vydrhl si z rukou pach rybiny, načež mu oddaný sluha natřel rozpraskané klouby vonnou masťou. Jako poslední drobnost si Jesse připnul na kabátec odznaky svého úřadu. Neměl už čas se dál šlechtit. Poradce Bauers ho bude muset brát takového, jaký je.

Venku před domem se připojil ke chvatně připravené svitě pozemních automobilů, která už čekala na odjezd na kosmodrom. „Doufám, že jde o něco důležitého,“ zamumlal Jesse k šéfovi své ochranky.

„Důležitého pro vás? Nebo pro Velkého imperátora?“ Esmar Tuek přisedl vedle něj do vedoucího vozu a kolovala se majestátně, ale chvatně rozjela směrem k lodi. „Jak často si imperátor Wuda vzpomene na náš malý Catalan?“ V soukromí Jesse starému veteránovi podobně trpělivě řeči trpěl.

Byla to dobrá otázka a Jesse doufal, že bude brzy zodpovězena. Za třepotání praporů se auta blížila k nápadné lodi Impéria. Plavidlo už mělo vysunutou rampu, ale nikdo se dosud neobjevil, jako by se čekalo na oficiální přijetí.

Jesse vystoupil z vedoucího vozu. Tmavé vlasy mu ve větru vlály jako volná vlákna mořských chaluh. Upravil si slavnostní kabátec a počkal, než čestná stráž zaujme pozici.

To improvizované přivítání nepochybně podpoří dojem, že Catalan je sprostý zapadlý svět. Šlechtici na jiných planetách své vojáky cepovali nekonečnými přehlídkami a exhibicemi. S Jesseovými dobrovolníky to bylo přesně naopak. Přestože by nelitostně bojovali za svou zem, vířící hůlky ani maširování pochodovým krokem je nezajímalo.

Na rampu imperiálního plavidla vystoupil poradce Ulla Bauers. Nadechl se vlhkého oceánského vzduchu, nakrčil nos a čelo mu zkrabatělo. Vyslanec Velkého imperátora – afektovaný slídívý chlapík s manýry důležitého hlupáka – měl na sobě mohutné roucho s vysokým límcem a hejskovským zdobením, v němž se jeho hlava zdála být neúměrně malá.

Jesse však věděl, že toho muže není radno podceňovat. Přehnaný poradcův důraz na oblékání a cetky mohla být pouhá maska. Říkalo se, že Bauers je rychlý a nesmírně výkonný zabiják. Fakt, že sem přijel právě *on*, nevěstil nic dobrého.

Jesse si přešel prsty jedno obočí, což bylo gesto věrnosti imperátorovi, a řekl: „Poradče Bauersi, vítám vás na mém skromném Catalanu. Nepřipojíte se k nám?“

Imperiální poradce sešel do půlky rampy tak hladkým krokem, jako by se pohyboval na kolečkách. Pronikavými očima přešel doky, rybářské lodě, větrem ošlehané chatrče, skladiště a obchody, které lemovaly přístav. Nasával do sebe kapičky informací jako suchá houba. „Hmm – ach, ano... skutečně skromném, šlechtici Linkame.“

Místní gardisté ztuhli. Jesse se jen usmál, když zaslechl nezdvorné hučení a ostré tiché zasyknutí od generála Tueka. „S radostí vám poskytneme naše nejpohodlnější pokoje, poradče, a pozvání na recepci dnes večer. Má konkubína je v řízení naší domácí kuchyně stejně stejně zběhlá jako ve vedení mých obchodních záležitostí.“

„Mám na palubě diplomatického plavidla svého vlastního kuchaře.“ Bauers vytáhl z jednoho rozevlátého rukávu ozdobně vykládaný kovový válec a napřáhl ruku se zprávou jako se žezlem k Jesseovi. „A co se týče dnešní-